

KOROŠKI SLOVENEK

Naroča se pod naslovom: „Koroški Slovenec“,
Klagenfurt, Viktringer-Ring 26.

Rokopisi se naj pošiljajo na naslov:
pol. in gospod. društvo, Klagenfurt, Viktringer-Ring 26.

**Čist za politiko,
gospodarstvo in prosveto**

Izhaja vsako sredo. — Posamezna številka 15 grošev.
Stane četrtletno: 1 S 50 g; celoletno: 6 S — g
Za Jugoslavijo
četrtletno: Din. 25.—; celoletno: Din. 100.—.

Desetletnica.

V težki gospodarski krizi živimo; kmetje ne dobijo denarja ne za žito, ne za živino in ne za les; obrtniki zdihujejo, ker kmetje ne naročujejo dela; med delavci je velika brezposelnost in trgovci se pritožujejo nad slabimi časi.

V takem času se na Koroškem vrši slavnost za slavnostjo. Obujajo se spomini na boje v naši deželi, vsaka stranka našteva svoje zasluge pri bojih in pri glasovanju in vsaka meni, da bi brez nje glasovanje izpadlo drugače. Tudi razne brošure so zagledale luč sveta, da se zasluga tem bolj utrdijo v spominu.

Eno veliko napako imajo vse slavnosti, vse naštevanje zaslug in vse brošure: vse pozabijo, da bi ne bilo slavnosti, ne zaslug in ne brošur za desetletnico, če bi na Koroškem ne bilo Slovencev. To dejstvo se pa ni upoštevalo skozi celih 10 let in se letos tudi ne upošteva.

Pač upoštevalo se je enkrat in sicer takrat, ko je bila nevarnost; takrat je Koroška vedela, kaj je treba za Slovence, in je slovesno po svojem najvišjem predstavniku, po deželnem zboru Slovencev obljubila „politiko sprave in pravičnosti“.

„V zavesti odgovornosti polne ure izjavlja deželni zbor v imenu od njega zastopanega ljudstva, da bo varoval slovenskim deželanom njihov jezikovni in narodni značaj zdaj in za vse čase in da bo za njihov duševni in gospodarski procvit enako skrbel kakor za nemške prebivalce dežele.“

Natančna izpeljava teh načel se bo po končani združitvi sklenila z zastopniki koroških Slovencev.“

Sie erklärt (die vorläufige Landesversammlung) daher im Bewusstsein der verantwortungsvollen Stunde namens der von ihr vertretenen Bevölkerung, dass sie den slovenischen Landesleuten ihre sprachliche und nationale Eigenart jetzt und alle Zeit wahren will und dass sie deren geistigem und wirtschaftlichem Aufblühen dieselbe Fürsorge angedeihen lassen wird wie den deutschen Bewohnern des Landes.

Eine genaue Ausarbeitung dieser Grundsätze wird nach durchgeführter Wiedervereinigung mit den Vertretern der Kärntner Slovenen vereinbart werden.

Tako se dobesedno glasi glavni del sklepa deželnega zbora z dne 28. septembra 1920,

Deset let je minulo od tega.

Koroški Slovenci ne preiskujemo, kako je prišlo do znanega izida glasovanja, se ne jezimo nad načinom štetja glasov in ne nad okoli 600 glasov, ki so baje bili enkrat prebivalci cone A, ne brskamo v spominu, ali so državno-politični pogledi, ali strah pred „einrukanjem v Macedonijo“, ali kulturni ali gospodarski pogledi odločili glasovanje v prid naši državi, nobenemu ne oponašamo, ali je tako ali tako glasoval, tudi ne vemo, ker je bilo tajno glasovanje, ampak smo izid glasovanja sprejeli kot dejstvo, s katerim se mora računati.

Po svojih izvoljenih zastopnikih smo podali izjavo lojalnosti, te z nobenim dejanjem nismo kršili, četudi so nas nekateri zastopniki nemških strank večkrat izzivali. Pošteno smo dali vseh deset let državi, kar gre državi.

Kaj pa je dala Slovencev država? Kaj je storila, da nam ohrani za vse čase jezikovni in narodni značaj? Kaj je storila za naš duševni in gospodarski procvit?

Ves nemški narod prinaša ogromne žrtve, da ohrani svoje manjšine svoji narodnosti, jih

uči ljubezni do materinega jezika, jih uči zvestobe do značaja in običajev domače hiše, se pri tem sklicuje na naravna, verska in mednarodna načela, pri nas pa del istega nemškega naroda po šoli in javnosti ubija ljubezen do materinega jezika, ugonablja zvestobo do značaja in običajev domače hiše, neguje zatajevanje lastnega naroda in si je tako vzgojil iz Slovencev ljudi, ki se sramujejo svojega slovenskega rodu, ki nočejo pouka svojega lastnega materinega jezika in ki se dajo celo izrabljati v proteste, če naj zavedni Slovenci dobijo trohico tistih pravic, ki jih Nemci proglašajo za naravno, versko in mednarodno priznanje. Kje je na Koroškem tista šola, v kateri se goji ljubezen do slovenskega materinega jezika? Kje je taka šola, ki nauči slovenskega otroka brati slovensko knjigo in pisati slovensko pismo? Niti svoji materi ne zna otrok več napisati pisma v materni besedi, ako se sam izven šole ni učil. Želimo in zahtevamo, da znamo vsi državni nemški jezik, a grajamo, da se nas ne uči materinega jezika, ker to, kar se rabi v prvem šolskem letu materni jezik, ni pouk, ampak edino pripomoček za razumevanje z otroci.

Res, pričakovali smo, da bo obljuba dana pred desetimi leti, postala resnica, a vidimo le, da se koroške Slovence z vsemi mogočimi sredstvi cepi z namenom, da se naš jezikovni in narodni značaj ugonablja. Prišlo je že tako daleč, da se moramo ponekod že boriti za najvažnejše: za pouk verojavnika v materinem jeziku, in prišlo je že tako daleč, da se je posameznim šolskim vodstvom na prosto dalo, ali naj se poslužujejo nemške ali slovenske knjige. Gotovo bi se med učiteljstvom še našlo nekaj narodnopravičnih gospodov, ki čutijo nedoslednost med splošnimi načeli in prakso na naših šolah, a si načel ne upajo izvajati.

„Za vse čase se nam ohrani jezikovni in narodni značaj!“

Kaj je storila država za naš duševni procvit? Niti ene kulturne prireditve ne more dežela pokazati, ki bi skrbela za duševno povzdigo našega ljudstva. Pač povdarja „Liebe zum Volkstum“, a za nas te ljubezni ni. Vse prireditve so nemške, država in dežela jih z davčnim denarjem podpirata, a za našo duševno povzdigo ni denarja. S svojimi lastnimi močmi delamo, da dvignemo izobrazbo našega ljudstva, ker se nam ljudstvo smili, ako bi moralo čisto zaostati v splošni izobrazbi, ker nočemo, da bi nadarjeni Slovenci bili samo za najnižja in najtežja dela, ampak hočemo, da si Slovenec pribori tudi boljši kruh. Pri tem delu še nismo videli nobene pomoči od dežele ali države. Pod pretvezo, da uganjamo iredento ni pomoči za naš duševni procvit, ko vendar kulturno in socialno delamo po načelih katoliške cerkve, kakor vidimo delati izborne delavce okoli M. Gladbacha.

Kaj se je storilo za naš gospodarski procvit?

Deset let sta država in dežela imeli časa usmiliti se naših revnih krajev. Ali nista poznali naše revščine? O pač, vsaj smo tolikokrat slišali na shodih nemških strank, kako se bo skrbelo, vsaj smo tolikokrat brali poročila iz državnega in deželnega zbora, da so naši kraji najbolj zanemarjeni, še letos je državno-zborski poslanec č. d. Paulitsch dne 10. julija povdarjal, da se je s cono A po mačehovsko ravnalo, še letos je državnozborni poslanec Tauschitz dne 10. julija govoril, da se je za cono A premalo brigalo. Torej vladne stranke so vedele za naše uboštvo, a vseh 10 let se vlada zanj ni zmenila in če je kje padla kaka drobtinica, bila je pomešana s politiko, spomnimo samo na prireditve deželnega kulturnega

sveta. Tako smo gospodarsko silno zaostali. Kar smo storili, smo storili iz lastnih moči. Oživili smo delovanje naših posojilnic, stotim in stotim smo pomagali s svojim denarjem, tako rešili marsikateremu dom pred bobnom, pomagali zboljšati gospodarska poslopja, nabavljati stroje itd., samo da ohranimo domove očetov njihovim otrokom.

Pa letošnji dar za cono A! To ni noben dar, ampak samo del one dolžne skrbi države za naše kraje, ki bi imela že davno priti, da bi naši kraji ne postali najbolj zaostali del cele države, da bi naši kraji ne postali usmiljenja vreden otrok mačehe.

Če bi se za nas enako skrbelo kakor za nemške sodeželane, bi nemški poslanec ne mogel reči: Zone A, „stiefmütterlich bedachtes Land“.

Tako se je skrbelo za naš gospodarski procvit. Mnogo Slovencev je moralo prodati svoje domove, je moralo pomnožiti armado brezposelnih, a na njihovo mesto so prišli tuji iz daljne Prusije, Poljske, vzhodne Prusije prav kakor smo slišali pred desetimi leti „Kärnten den Kärntnern!“ „O izpeljavi jezikovnih, narodnih, duševnih in gospodarskih načel se bo deželni zbor dogovoril z zastopniki koroških Slovencev.“ Tako pred desetimi leti.

Zadnja štiri leta so se vršili dogovori, a nikamor niso prišli, ker ni politike sprave in pravičnosti, ampak je politika sebičnosti in zavanja v narodno in kulturno renegatstvo. Pri tem se večina poslužuje starega imena za Slovence in hoče svetu dopovedati, da sta na Koroškem dva različna dela jugoslovanskega plemena, Slovenci in Vindiši. Z vsemi mogočimi pripomočki hoče izvedenec za Nemce v slovenskem vprašanju pod megleno krinko znanstvenosti dokazovati, da so Slovenci na Koroškem germansko-dinarsko pleme, ki ima prav malo slovenskega v sebi. A na nekaj znanstvenih agent čisto pozabi, da Slovenci na Koroškem nimamo izraza „Vindiš“ in še na nekaj je pozabil, da to germansko-dinarsko pleme govori slovensko in še nekaj, da ni jezikovnega in narodnega razločka med Slovenci in Vindiši. Ali smo Slovenci vsi, ali pa vsi Vindiši. Pa kljub temu vzdržuje to ločitev in tega se poslužujejo politiki, da bi nam ne bilo treba ničesar dati. Ta umetna, papirna cepitev Slovencev v dva dela je pretveza in vzrok, da dogovori ne pridejo na zeleno vejico. Živimo ob državni meji med Nemci in Jugoslovani, velikega gospodarskega pomena je za nas popolno znanje obeh jezikov in državni interes Avstrije bi bil, da vsak rojen Slovenec izrabli znanje svojega materinega jezika. To je bila in je glavna zahteva zastopnikov koroških Slovencev. 70 let že bijemo ta boj, vse zastoni, vsi dogovori so samo krinka za zunanji svet, namen je, nalogo naših šol izrabiti za raznarodovanje tako dolgo, da je cilj dosežen, ne glede na to, ali svet raznarodovanje obsoja kot nemoralno delo ali ne.

A vsi taki spomini nas nikdar ne bodo zapeljali, da bi v boju za naše narodne, kulturne in gospodarske pravice zapustili postavne poti. Ko vidimo padati naše domove, bomo podvojili svoje moči, da jih rešimo, bomo odpirali oči svojim nezavednim bratom, da vidijo namene njihovih navideznih prijateljev, in bomo učili in širili ljubezen do domače zemlje, zvestobo do lastnih staršev, da imamo tako mirno zavest: storili smo po svojih močeh vse, da ohranimo svojim otrokom vse in vse tako, kar in kakor smo podedovali po svojih stariših: Vero, jezik in dom njihov.

